

BYL JEDNOU
JEDEN
ZLOČIN

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Byl jednou jeden zločin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevens

Byl jednou jeden zločin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BYL JEDNOU
JEDEN
ZLOČIN

ROBIN STEVENSOVA

FRAGMENT

Všem, o které jsme přišli.

Copyright © Robin Stevens, 2021

Artwork © Nina Tara, 2021

Translation © Kateřina Voborská, 2025

Cover images © Martial Red; Golbay; Kaspars Grinvalds; Krasovski Dmitri /
Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7133-6

ISBN e-knihy 978-80-253-7151-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7152-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7139-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

je přesný popis starých i nových
případů detektivního klubu,
Pinkertonů juniorů a May Wongové.

Září 1939

OBSAH

Případ nezvaného hosta

Leden 1936 7

Případ ztraceného pokladu

Květen 1936 49

Případ utopené perly

Červenec 1936 97

Pes westonský

Prosinec 1936 165

Případ druhého výkřiku

Duben 1937 211

May Wongová a smrtící byt

Září 1939 257

PŘÍPAD NEZVANÉHO HOSTA

je přesný popis případu, co se udál na svatbě strýčka
Felixe a tety Lucy, který vyšetřoval detektivní klub
Wellsová a Wongová.

Sepsala Hazel Wongová (místopředsedkyně
a tajemnice klubu), 14 let.

První zápis 3. ledna 1936.

Tohle není příběh o vyšetřování vraždy. Ale klidně by mohl být, a z pomýšlení, jak blízko jsme byli pohromě, mě svírá divný pocit. Ale je to příběh o záhadě, hodně matoucí a dramatické, kterou detektivní klub vyřešil během té nejdůležitější svatby.

Detektivní klub samozřejmě tvoří Daisy Wellsová a já, Hazel Wongová. Jsme čtvrtáčky na deepdeanské škole pro dívky – ačkoli poslední dobou si připadáme víc jako detektivové než školačky, jelikož ještě před dvěma dny jsme byly v Cambridge, kde jsme vyřešily svou pátou vraždu.

Šlo o svatbu Daisyina strýčka Felixe, která se konala první den roku 1936 v Londýně na Matričním úřadě svatého Pankráce. Byla to první anglická svatba, na které jsem kdy byla, a docela mě překvapilo, jak moc se lišila od svateb v knihách. Fiktivní svatby zahrnují hro-

mady tylu a metry saténu, družičky s pugéty, v šatech Kate Greenawayové a andělské chorály rozléhající se pod klenutými stropy kostela. Jenže svatba strýčka Felixe a slečny Livedonové byla nakonec úplně jiná.

Daisyina prateta Eustacie byla v šoku, když nás strýček Felix se slečnou Livedonovou navštívili na koleji svaté Lucie v Cambridge a pověděli nám o svých plánech. „Co vás to napadlo?“ řekla slečně Livedonové. „Svatba bez bílých šatů! Jen s hrstkou hostů! V tak absurdní den! Jestli tě do toho můj synovec nutí –“

„To rozhodně nenutí,“ opáčila slečna Livedonová vesele. „Důkladně jsme to probrali. Ani jeden z nás s tím nechce dělat ciráty. Zkrátka se chceme vzít a Nový rok je ideální den na klidný obřad. Nikdo tomu nebude věnovat pozornost. A co se šatů týče, celý život nosím ty nejabsurdnější kostýmy, takže je pochopitelné, že ve svůj svatební den chci vypadat střídmě a být sama sebou. Obleču si modrý sukňový kostýmek a Daisy s Hazel si ovážou šaty modrými stuhami. Všichni tak spolu budeme pěkně ladit.“

Tetička Eustacie vztekle zafuněla a odkráčela chladnou kolejní chodbou zpátky do své kanceláře.

„Nechápu, co ji tak žere,“ pronesla Daisy. „Vždyť *ona sama* se nikdy nevdala! Normálně je úplně nekonvenční a neřeší hlouposti.“

Napadlo mě, jestli právě tohle nebyl částečně ten důvod. Taky jsem se potají radovala, že jsme obě s Daisy unikly tomu, aby nás načančali jako panenky. Z Daisy v krajece přechází zrak, ale já prostě vypadám, jako bych si na něco hrála.

Trápila mě jen jedna věc. „A jak to bude s dortem?“ zeptala jsem se Daisy poslední večer na Cambridge, když jsme z kufrů vytáhly bílé šaty a přichystaly je pro služebnou ze svaté Lucie, aby nám je vyžehlila. Dort je podstatnou součástí svateb z anglických knih a já ho zoufale toužila ochutnat i ve skutečnosti.

„Jasně že tam bude dort,“ odpověděla Daisy. „Bez dortu by to zkrátka nebyla svatba, Hazel.“

Na Nový rok jsme jeli do Londýna, svištěli jsme venkovem ve stříbrném autě strýčka Felixe na raketový pohon. Byla taková zima, že mě dech štípal v hrdle a musela jsem si strčit ruce do teplého zimního kabátu. Z Cambridge jsme odjížděli, když se daleko na obzoru ještě pořád skvěla jen oranžovo-modrá záře, a cestovali jsme za východu slunce, kdy se světlo odráželo od sněhu na pahorcích kolem nás.

Daisy se s nosem zabořeným do kožešiny svého kabátu choulila vedle mě a teta Euastacie se tísnila vedle ní. Slečna Livedonová seděla vepředu s Daisyiným bra-

trem Bertiem po boku a strýček Felix řídil. Zatímco jsme přijížděli do Londýna, na tvář mi dopadalo zimní slunce a slyšela jsem odbíjení kostelních zvonů. Cítila jsem, jak se mi rty roztahují do úsměvu.

Jakmile auto zastavilo před úřadem, tetička Eustacie a slečna Livedonová vystoupily a kráčely k budově s Bertiem v patách. Jenže když jsme se chystaly vystoupit my, přitočil se k nám strýček Felix.

„Daisy, Hazel,“ spustil. „Vydržte chvílku, prosím. Měl bych pro vás takový úkol.“

„Hádám, že máme sehnat kytici,“ odpověděla Daisy šťouravě. „Víš, že ji slečna Livedonová nemá? No vážně, strýčku Felixi, *vůbec* jste nad tou svatbou nepřemýšleli.“

„Kytici zakrátko přinese družička, Daisy,“ opáčil strýček Felix. „A nebuď drzá, jinak vám žádný speciální úkol nedám.“ Ztišil hlas a s vážným výrazem se k nám naklonil. Překvapeně jsem si uvědomila, že by mohlo jít o nějakou detektivní záležitost.

„Takhle nám nevyhrožuj!“ zvolala Daisy. „Hazel, pověz mu, že se toho chopíme!“

„Prosím, pokračujte, posloucháme,“ řekla jsem trochu neohrabaně strýčku Felixovi. Je tak blondatý a veliký, že vždycky, když s ním mám mluvit neformálně, jsem nervózní. „Ehm, co bychom měly udělat?“

„Potřebuju, abyste na někoho dohlédly,“ vysvětlil strýček Felix.

Cítila jsem, jak Daisy nastražila uši.

„Přesněji abyste zařídily, že se jedna určitá osoba nepřiblíží ani na krok k úřadu. Nesmí vejít dovnitř a rozhodně nesmí vejít do obřadní místnosti. Pokud se tak stane, bude to mít příšerné následky.“

„Jaké následky?“ vydechla Daisy.

„Do toho ti nic není, zvědavko,“ ušklíbl se strýček Felix.

„Jak ta osoba vypadá?“ zeptala jsem se. Představovala jsem si nejasnou postavu, muže v buřince a obleku.

„Je to žena,“ odpověděl strýček Felix. Můj nejasný muž se rozplynul. „Kolem padesátky – tudíž je starší než já a mladší než tetička Eustacie.“

„*Všichni* jsou mladší než tetička Eustacie,“ opáčila Daisy.

„To nebylo pěkné,“ poznamenal strýček Felix. „Dávej bacha, aby to od tebe neslyšela. Nicméně, tato žena je vysoká, šedivá a má veliký nos. Nejspíš ponese velkou tašku. Pokud ji uvidíte, ihned mě musíte najít, rozumíte?“

„Ne!“ vyhrkla Daisy. „Vůbec tomu nerozumím. Co je to za ženu? Proč ji tady nechceme? Je to nějaká špionka? Co když bude v přestrojení?“

„Abyste ten úkol splnily, nic z toho vědět nepotřebujete,“ odpověděl strýček Felix a zasunul si monokl hlouběji na oko, aby potlačil úsměv. „A věřím, že prokouknete každý převlek. Berete?“

„Ovšem!“ zvolala Daisy.

Popadla mě za ruku a táhla mě z auta, takže mi srolovala rukáv. „Jauvajs!“ vyjekla jsem.

„Hazel, buď zticha. Budou z nás detektivové!“ sykla Daisy.

Povzdechla jsem si.

Matriční úřad byla hezká budova ze žlutého kamene s několika schody vedoucími do širokého klenutého průchodu. Na schodišti ležel sněhový poprašek a čerstvé bílé okvětní lístky.

„To tady zůstalo z předešlé svatby,“ řekla Daisy zkušeně. „Na úřadech jich denně proběhne spousta. Hele, kdo je ta ženská?“

Hleděla přes moje rameno na člověka, který přicházel ulicí směrem k nám. Otočila jsem se a taky se podívala. Byla to žena – ale nepřípadala mi jako osoba, na kterou jsme měly upozornit strýčka Felixe. Bylo jí pod padesát, mohla být podobného věku jako slečna Livedonová (ačkoli si nikdy nejsem úplně jistá, kolik slečně Livedonové je: vypadá starší nebo mladší podle toho, jak se obleče) a byla průměrné výšky. Měla pohublý ob-

ličej a dlouhý úzký nos, na kterém seděly černé brýle. Na sobě měla elegantní růžový sukňový kostým a klobouček, v ruce držela pugét červených růží a žlutých lilií a nadšeně na nás zamávala.

„Lucy!“ zvolala. „Ahoj!“

Slečna Livedonová, která stála uprostřed schodiště a oprašovala si svůj kostýmek překrásné, sytě modré barvy, pod nímž měla červenou hedvábnou košili, vyhodila ruce do vzduchu a nadšeně zavýskla pro ni naprosto netypickým způsobem.

„Ethel!“ zakřičela. „Ethel!“ A vyrazila vpřed, její červené podpatky přitom klapaly na kamenných schodech. Obě ženy se se smíchem objaly. „Vůbec ses nezměnila!“ zvolala slečna Livedonová.

„Jistě že změnila,“ opáčila žena jménem Ethel. „A ty taky. Ale – ach, stejně bych tě poznala všude!“

„Felixi, ostatní – toto je Ethel Bakerová,“ pronesla slečna Livedonová, když se na nás otočila s rukou kolem Ethelina pasu. „Poznaly jsme se na škole, před *lety*. Ach, staré dobré Headingtonské gymnázium!“

„Kamarádka ze školy!“ řekla Daisy.

„Ano, nebuď tak podezíravá, Daisy,“ odpověděl strýček Felix. „Ethel jde Lucy za družičku. Myslel bych si, že jsi to poznala podle té kytice.“

Daisy zrudla. Nesnáší, když ji někdo přechytračí.

Prohlížela jsem si Ethel a slečnu Livedonovou s podivným pocitem v břiše. *Kamarádky ze školy* jsme byly já s Daisy. Teď když ji znám, neumím si představit, že bych někdy byla bez ní – ale může se to stát, až zestárneme a dospějeme? Zamyslela jsem se nad manželstvím a došla k závěru, že si neumím představit, jak se Daisy za kohokoli vdává.

Strýček Felix pohlédl na své hodinky. „Je čas jít dovnitř,“ oznámil. Obrátil se ke schodišti, pokynul přitom tetičce Eustacii, aby vešla – ale ještě předtím nám s Daisy věnoval významný pohled přes monokl, a já věděla, že nám dává najevo, abychom měly oči na stopkách.

Ve foyer se sloupovím a měkkými koberci se chaoticky pohybovala spousta lidí. Uklízečka zametala okvětní lístky z předchozí svatby, kolem nás se prohnala žena v šedém sukňovém kostýmu, která si k hrudi tiskla jakési dokumenty, muž, co vypadal jako úředník, špendlil papíry na velkou vývěsní tabuli a další stál u vstupu do úřadovny a pochybovačně nás zkoumal pohledem, když jsme vešli.

„Vy jste ti na jedenáctou, že?“ zeptal se. „Mountfitchet a Livedonová? Já jsem Tempest, matrikář.“

Potom se ze stínu jednoho sloupu odloupla postava a vykročila směrem k nám. Poněkud mě to vyděsilo. Šlo

o staršího nahrbeného muže s našedlou pokožkou a dost obnošeným hnědým oblekem. Jak jen jsem si ho mohla nevšimnout?

„Mountfitchete!“ ozval se hlasem tak nevýrazným, jako byl on sám. „Omlouvám se, že čekám uvnitř, ale dorazil jsem dříve.“

„Pane!“ zvolal strýček Felix, popošel k němu a poplácal ho po zádech. Trochu jsem čekala, že se ze saka zapráší. „Děkuji vám, že jste přišel! Seznamte se s mou snoubenkou. Lucy, toto je Stařík.“

Daisy do mě prudce dloubla, v obličeji se jí zračilo potěšení. Bertie na nás zakoulel očima.

„To je Stařík!“ sykla ke mně. „Je proslulý!“

„Nikdy jsem o něm neslyšela!“ pošeptala jsem.

„*No právě!*“ opáčila Daisy. „Slyšeli o něm jen ti nejdůležitější lidé! Pracuje se strýčkem Felixem, Hazel. Nebo bych spíš měla říct, že strýček Felix pracuje *pro něj*.“

Mluvit o práci strýčka Felixe je komplikované. Pro začátek, on o ní nikdy nemluví. A připadá mi absurdní, když černé na bílém napíšu, že podle mě je *špionem*. Jenže hádám, že naše dobrodružství by většině lidí taky připadala absurdní, přestože vím, že jsou skutečná.

To ale nebylo jediné překvapení, které nás čekalo. Ta žena zametající podlahu opřela koště o zeď a odvázala si zástěru. Všimla jsem si, že její šaty, ačkoli jí tak úplně

neseděly, byly daleko hezčí, než jsem se zpočátku domnívala, a ačkoli byla baculatější a neatraktivní, měla bystrý pohled a bradu vystrčenou tak, že vyzařovala odhodlání.

Strnula jsem. Byla snad *tohle* ta žena, na kterou jsme měly dohlédnout?

„Lucy,“ začala, „nejspíš jsem přišla moc brzy.“

„Jé!“ zareagovala slečna Livedonová se smíchem. „Slečna Sperryová! Výborně!“

„Snažím se,“ pronesla ta žena, zatímco si oprašovala šaty. „Všimla jsem si Staříka před deseti minutami, ale myslím, že mě neviděl.“

Matrikář, pan Tempest, zíral na slečnu Sperryovou a Staříka s otevřenou pusou. Strýček Felix se k němu obrátil se svým nejpůsobivějším úsměvem a v modrých očích mu přitom jiskřilo.

„Jak vidíte, svatebčané jsou všichni na značkách,“ oznámil. „Dáme se do toho?“

„Já –“ ucedil pan Tempest chabě.

Ethel podala svatební kytici slečně Livedonové, která si stoupla vedle strýčka Felixe a přitom mu položila ruku na paži. Upřeně hleděli na matrikáře, a ten se před nimi stáhl.

„Pokud by nevěsta s ženichem mohli jít se mnou do kanceláře,“ zamumlal, „obstaráme přípravu. Máte s se-

bou doklady, že? A dva svědkové? Vás budu potřebovat po nevěstě a ženichovi.“

Strýček Felix pokynul Staříkovi a slečně Sperryové.

„A vy, pane, nejspíš budete družba, je to tak?“ zeptal se pan Tempest Bertieho.

Bertie naprázdno polkl a přikývl. Celé dopoledne byl nezvykle tichý a já si teď všimla, jak nervózní je.

„Výtečně. V tom případně může obřad podle plánu v jedenáct začít. Mimochodem váš poslední host na vás čeká v Collinsově síni.“

„Jaký poslední host?“ zeptal se strýček Felix příkře. „Toto jsou všichni svatebčané. Tři družičky, má teta, družba, kolegyně mé snoubenky a můj kolega. Nikoho dalšího nečekáme.“

Pan Tempest toho měl očividně plné zuby.

„Ta dáma dala velmi jasně najevo, že přišla na obřad o jedenácté,“ pronesl stroze. „Jsme veřejná budova, nikoli soukromý klub, pane. Nikomu vstup neodpíráme. Jak jsem řekl, čeká v Collinsově síni, kde se bude konat obřad. Můžete se za ní zajít podívat, jestli chcete.“

„*Daisy*,“ řekl strýček Felix. „*Hazel*.“

Hned jsme se chytily. Zatímco strýček Felix se slečnou Livedonovou odešli do kanceláře, aby tam vyřídili tajemnosti, které nevěsty a ženichové musejí před svatbou zařídit, a tetička Eustacie s Bertiem, Staříkem, Ethel

a slečnou Sperryovou se ve foyer rozpačitě pokoušeli o nezávaznou konverzaci, já a Daisy jsme vyrazily k obřadní síni.

A tam, přesně jak říkal pan Tempest, už na jednom místě pro hosty seděla jakási žena.

Znovu mě zachvátila panika: jednalo se o tu záhadnou ženu, před kterou jsme se na žádost strýčka Felixe měly mít na pozoru? Druhý klidnější pohled mi však napověděl, že to nemůže být ona. Bylo jí pod padesát, byla dokonce mladší než slečna Livedonová a Ethel – a ačkoli se můžete přestrojením postaršit, o tolik *mladší* vypadat nemůžete, aniž by vás něco neprozradilo. A – což bylo nejdůležitější – měla drobný pršáček, ne frňák. Vím moc dobře, že ať už jste v maskování sebevětší mistři, svůj nos tak značně *nezmenšíte*. Tahle žena nebyla osobou, kterou jsme hledaly.

Ale *kdo* teda byla?

Prohlédla jsem si ji svým detektivním pohledem. Přišla sem pěšky – boty byly ještě navlhlé od sněhu. Měla na sobě drahé, pěkně střižené šaty, byt trochu starší. Na prstech nebyly vidět žádné prstýnky, ale v rukou držela stahovací psaníčko, které si tiskla k hrudi.

S Daisy jsme si vyměnily pohled. Co nejneznatelněji na mě kývla a já věděla, že jsme se shodly: tohle není

naše záhadná žena, ale je to záhada, kterou musíme co nejrychleji vyřešit.

Vykročila k té ženě a já ji následovala.

Pozorovat Daisy při práci je zábava. Když ji nikdo nesleduje, pohybuje se jako zlodějka. Ale když chce ostatní přesvědčit, že nepředstavuje žádnou hrozbu, hopsá kolem jako roztomilá holčička, a přesně takhle kráčela i teď. Přicupitala k ženině místu jako překrásné zjevení v modro-bílém a se spokojeným povzdechem se rozplácla vedle ní. Já se přesunula na druhou stranu, abychom ji přišpendlily mezi sebou.

Žena nadskočila a malinko překvapeně vyjekla.

„Božíčku!“ řekla. „Zdravíčko!“

„*Zdravíčko!*“ Daisy jí věnovala okouzlující úsměv a pronikavý modrý pohled, podobně jako to udělal strýček Felix před pár minutami. „Jak se jmenujete?“

„Já jsem – já jsem slečna Fosterová,“ představila se žena a nervózně přitom mrkala. „A kdo jste –“

„*Taky* jste přišla na svatbu?“

„Ach ano,“ řekla slečna Fosterová zdráhavě. „Ale –“

„Jste ze strany nevěsty, nebo ženicha?“ zeptala jsem se.

„Ach, nevěsty,“ odpověděla slečna Fosterová po chvíli. „Známe se ze školy, víte. Seděly jsme vedle sebe na latině. Lily vždycky byla hrozná chytrolínka. Všechno se to teď zdá být tak dávno!“

Rozpačitě se rozhlédla kolem a stiskla psaníčko silněji. Viděla jsem, jak ji Daisy pozoruje jako kočka.

„Kde jsou všichni?“ vypálila slečna Fosterová. „Dala bych ruku do ohně za to, že tady budou i ostatní – tohle je tak zvláštní!“

„Á, už budou na cestě,“ opáčila Daisy hladce. „Čekají na – jak se jen jmenuje? Vždyť víte, starý –“

„Ach, strýček Mark!“ zvolala slečna Fosterová a poprvé se usmála. „Ano, vzpomínám si, El vždycky vytáčelo, že je tak pomalý!“

„Strýček Mark,“ zopakovala Daisy, „no jistě.“

Na moment jsem znejistěla. Jména Lily a strýček Mark mi nic neříkala – jenže co když šlo o některou z přítelkyň slečny Livedonové, která ji znala pod dalším z jejích mnoha jmen? Co když to všechno naprosto dávalo smysl? Ale pak –

„No jen si to představte,“ začala Daisy, „za půlhodiny z ní bude úplně jiný člověk!“

„Paní Harcourtová,“ vydechla slečna Fosterová. „Manželka Gerarda Harcourta. Ach, zdá se to tak dlouho, co jsme spolu chodily na náš milovaný Deepdean!“

„My *taky* chodíme na Deepdean!“ zvolala jsem.

Slečna Fosterová se rozzářila. „To není možné!“ zalapala po dechu. „Změnilo se to tam? Pořád tam je slečna Lappetová?“

Daisy zapředla svižný, nenáročný hovor o hodinách, učitelkách, koleji a svačpauzách – a přitom mi věnovala významný pohled. Konečně jsme znaly příjmení – Harcourt –, které jsem já a zjevně ani Daisy nikdy neslyšely. Ta žena sem přece jen nepřišla na svatbu strýčka Felixe a slečny Livedonové. Takže proč tady byla?

Slečna Fosterová dál povídala (strašně jí chyběla škola a zdálo se, že od odchodu z Deepdeanu přešla do chudších poměrů – nyní dělala sekretářku jednomu příšernému obchodníkovi, který ji nutil pracovat o víkendech i svátcích).

„Clemencovi na mě vždycky byli tak hodní!“ opakovala pořád. „Moc jsme si během prázdnin užívaly! El byla divoška, samozřejmě, pořád brala kramle a podobně, ale pan a paní Clemencovi jí to vždycky prominuli.“

Daisy si významně odkašlala a já řekla: „Omluvte mě. Musím na –“

Vyřítla jsem se z Collinsovy síně zpátky do chodby k foyer. Došla jsem znovu k vývěsce, na kterou jsem předtím viděla úředníka připínat list papíru.

„Haló, Hazel!“ ozval se Bertie hlasem rozechvělým nervozitou – nejspíš z pomyslení, že jde strýčku Felixovi za družbu. „Kam se tak ženeš?“

„Ále,“ řekla jsem a snažila se přitom působit klidně a nenuceně. „Jen si tady prohlížím tuhle nástěnku. Daisy chtěla, abych něco ověřila.“

„Hmmm,“ ucedil Bertie a já děkovala vesmíru, že je příliš zahlcený, aby se zamyslel nad tím, jak podivně to zní.

Koukla jsem na nástěnku a uviděla seznam jmen s datem *1. leden 1936*.

10:00 Roger Thomas Bowen a Annie Bradleyová

11:00 Felix Henry Charles Seldom Mountfitchet
a Lucy Felicity Livedonová

12:00 Gerard Harcourt a Lily Victoria Clemencová

Bylo to zvláštní. Začaly mě z toho svrbět prsty. Popletla si prostě paní Fosterová časy těch dvou svateb? Nebo někdo lhal?

Uháněla jsem zpátky do Collinsovy síně. Když jsem vešla dovnitř, Daisy říkala: „Jémináčku, neměly bychom odejít? Ta svatba v jedenáct je už za dvanáct minut!“

Slečna Fosterová vypadala vyjeveně. „Rozhodně zůstanu,“ pronesla. „Ta svatba v jedenáct je svatba Lily a Gerarda!“

„Bohužel není,“ řekla jsem. „Zrovna jsem se na to byla podívat. Jejich svatba je ve dvanáct. V jedenáct se koná obřad Felixe Mountfitcheta a Lucy Livedonové.“

„Ale...“ zvolala slečna Fosterová. „Ale – jejda, taková mýlka! Napadlo mě to – jenže pak mi poštou přišla pozvánka a jsem si jistá, že na té *zcela určitě* stálo jedenáct hodin. Možná –“

Když jsem došla zpátky k jejich místům, pomyslela jsem si, že slečna Fosterová působí jako ten typ člověka, který pořádně nedokončí myšlenky ani věty. Bylo to tak frustrující – nebo, napadlo mě najednou, to možná dělala schválně. Měla se na pozoru stejně jako my? Jak jsme mohly vědět, že mluví pravdu?

„Pozvánka?“ zopakovala Daisy.

„No ano, podívejte, tady,“ odpověděla slečna Fosterová – konečně uvolnila sevření kolem psaníčka a s cvaknutím jej otevřela. Naklonily jsme se blíž. Zahlédla jsem nejasný obsah kabelky zahrnující pudr, rtěnku, spoustu tužek a papírů – a dvě další věci. Jedna z nich byla zelená lahvička a druhá cosi, co se zalesklo ve světle elektrického osvětlení místnosti. Bylo to dlouhé jako moje dlaň, stříbrné a ostré. Snad to nemohl být... nuž?

Jenže než jsem se stačila naklonit ještě víc a ověřit to, slečna Fosterová vytáhla kus papíru a s cvaknutím psaníčko znovu zaklapla.

„Koukněte!“ řekla. „V jedenáct nula nula na Matričním úřadě svatý Pankrác.“

Obě jsme se podívaly. Slečna Fosterová se k nám natahovala s pěknou běžovou pozvánkou, ručně psanou zeleným inkoustem. Stálo na ní:

Zveme vás na svatební obřad

*Gerarda Harcourtů a ctihodné Lily Victorie Clemencové,
jenž se bude konat v 11: 00 na Matričním úřadě svatý Pankrác
v Londýně, NW1. Dostavte se prosím o dvacet minut dříve.*

Bude následovat hostina.

„Na té nástěnce je to samozřejmě špatně: tak to psala Lily ve svém dopise,“ pokračovala slečna Fosterová roztěkaně. „Pověděla mi, že došlo k nějakému omylu, ale že jedenáctá hodina je rozhodně správně – ach jo, nerozumím tomu!“

„Na té nástěnce je to špatně?“ Daisy jí věnovala svůj nejvlídnější pohled.

„Ano, víte, všimla jsem si toho minulý týden. Přišla jsem sem vyřídit jednu pochůzku pro pana Thompsona – má kancelář jen pár minut odsud a potřeboval, abych letos pracovala až do Vánoc – a pohled mi náhodou zalétl k nástěnce ve foyer. A vyskočilo na mě Lilyino jméno. Poptala jsem se a dali mi její londýnskou adre-

su – naštěstí, jinak bych jí psala do Skotska, víte? Napísala jsem jí, abych se zeptala, jestli bych mohla přijít. Odepsala – tak pozorně, neviděla jsem ji totiž celá léta – a přiložila tuto pozvánku. A tak jsem tady. Jen to zkrátka nechápu! Možná – ach, *vůbec* to nechápu!“

„Promiňte nám na moment,“ pronesla Daisy hladce. „S Hazel zkusíme zjistit, co se stalo. Vy zůstaňte tady.“

„Děkuji!“ odpověděla slečna Fosterová vděčně a přitom tiskla svoje psaníčko. Všimla jsem si, že se jí malinko trásl ret – vážně byla nervózní. Ale znovu mě to zarazilo. Mohly jsme jejímu vyprávění věřit? Nebo v tom vězelo víc, než se zdálo?

Vyklouzly jsme z Collinsovy síně a shlukly se na chodbě.

„Naléhává schůze detektivního klubu!“ sykla Daisy. „Máme necelých deset minut, abychom ten případ vyřešily. Tak honem, *mluv*. Můžeme jí věřit?“

„Já nevím, Daisy. Ale viděla jsem obsah její kabelky a myslím, že má nůž!“ řekla jsem.

„Vypadalo to tak, že?“ souhlasila Daisy. „A ta lahvička – mohl to být jed... nebo inkoust? Ta pozvánka je zajímavá, co? Ručně psaná, což o něčem vypovídá.“

„Jakto?“ zeptala jsem se. „Aha! Protože –“

„Protože tak nelze zjistit, kolika lidem pozvánku poslali ani jestli je vůbec pravá,“ doplnila Daisy. „Mů-

žeš ručně napsat pozvánky pro stovku lidí, nebo pro jednoho. Což nám dává čtyři možnosti. Watsone, vyjmenuj je.“

„Buďto jí pozvánka se špatným časem přišla omylem,“ řekla jsem, „nebo jí přišla schválně. Nebo tu pozvánku napsala sama a spletla si čas, nebo špatný čas napsala schválně.“

„Pokud je to ta první,“ kývla Diasy, „pak se není čeho bát. Pokud ta druhá, třetí nebo čtvrtá, pak jsou obavy rozhodně na místě. Tak fajn. Řekněme, že je to ta druhá možnost – což se nabízí. Koneckonců zmínila, že Lily tvrdila, že na té úřední nástěnce – na které stojí, že další svatba začíná ve dvanáct – je to špatně, ačkoli víme, že není. Takže kdo mohl slečně Fosterové poslat špatnou pozvánku a proč?“

„No, nevěsta – jak jsi právě řekla, ve svém dopise slečně Fosterové psala, že se svatební obřad určitě koná v jedenáct. Je možné napsat čas špatně jednou, když se nesoustředíš, ale ona to udělala dvakrát, takže to muselo být záměrně. Nebo to možná udělal ženich, který se vydával za svou snoubenku – nebo další host –, protože chtěl, aby slečna Fosterová svatbu prošvihla!“ pronesla jsem. Jakmile jsem to vyslovila, věděla jsem, že to nemůže být pravda. „Ale to by nesedělo. Už je totiž tady, takže musí jen počkat do dvanácti. Proč by kdokoli chtěl, aby na obřad dorazila *dřív*?“

„Pokud tu pozvánku napsala sama, dávalo by to větší smysl,“ prohlásila Daisy. „Má tak důvod dorazit na úřad před zbytkem svatebčanů. A – nu. Viděla jsi obsah její kabelky. Až budeme všichni v Collinsově síni na obřadě strýčka Felixe a slečny Livedonové, bude mít volné pole, aby se po úřadě mohla potulovat sama. Co když si chce počíhat na nevěstu nebo ženicha a použít ten nůž či lahvičku na ně?“

„To je možné,“ odpověděla jsem. „Přece nevíme, jestli je nevěstina kamarádka. Máme jen její slovo. Vůbec nic o ní nevíme!“

„To nevíme,“ potvrdila Daisy. „Může to být kdokoli. Mohla by být – zhrzená milenka! Mohla by být utajená manželka toho Gerarda! Možná je vydírá!“

Pomyslela jsem si, že to Daisy trochu přehání – ale byla jsem s ní zajedno, že jsme historce slečny Fosterové prostě nemohly jen tak věřit.

„Musíme zjistit, co jsou ten Gerard a Lily zač,“ pronesla Daisy odhodlaně.

„Co to děláte?“ ozval se čísi hlas. Ohlédly jsme se. Byla to Ethel, přítelkyně slečny Livedonové. Svírala svaatební kytici a v obličejí měla znepokojený výraz.

„Uvnitř je nějaká žena, která by tam neměla být,“ pokynula jsem ke dveřím Collinsovy síně. Daisy zacvakala zuby a já věděla, na co myslí: my Ethel neznáme, ne

doopravdy. Zнала ji slečna Livedonová a slečna Livedonová byla (za svou diskrétnost) přítelkyní detektivního klubu – ale stačilo to? Znovu a znovu jsme zjišťovaly, a občas dost hrozným způsobem, že to, že někoho znáte, neznamená, že víte, čeho je schopný.

Ethel zalapala po dechu. „Kolem padesáti?“ zeptala se. „Vysoká? Velký nos?“

„Ne!“ zamítla to Daisy a teď si Ethel zkoumavě prohlížela. Takže o té ženě věděla taky.

Ethel s úlevou vydechla, a to mě nějak přesvědčilo.

„Tahle žena je mladší,“ pověděla jsem jí. „Přišla na svatbu, která se koná po té naší, ale spletla si čas. Myslí si, že v jedenáct se koná obřad Gerarda Harcourta a Lily Clemencové.“

„*Ctihodné* Lily Clemencové,“ pronesla Daisy. „Neslyšela jste o nich?“

Ethel vypadala zmateně. „Clemencová,“ zopakovala. „Co mi to jméno jen říká? Aha, no jistě! John Clemence je poslancem za Východní Lothian. Ano, myslím, že má dcery.“

„Já znám Harcourta,“ ozval se hluboký, zastřený hlas v chodbě. Všechny jsme sebou trhly a já couvla k Daisy. Přestože by to mělo být nemožné, Stařík se opíral o zavřené dveře po naší levici, jeho oblek přitom dokonale splýval se zastíněným dřevem. „Kdysi nám dělal problémy.“

„Kdo?“ začala Daisy.

„Gerard Harcourt je převít,“ pokračoval Stařík a pak si omluvně odkašlal. „Promiňte mi ten výraz. Pochází z vážené rodiny, a v tom nejspíš tkví ten problém. Všechno mu naservírovali na stříbrném podnose, což dle mého zjištění vede k nudě. Občas je to dobrá nuda,“ – jeho oči po nás přejížděly a já se zavrtěla – „a jindy špatná. Gerarda Harcourta se týká ta špatná. Když mu umřel otec, prošťustroval jeho peníze a pak se zkusil dát na dráhu podvodníka, jaksi bez úspěchu. Ale společnosti ho odhalily, s menší pomocí naší organizace – poslední dobou už nepřijímají dobropisy s jeho jménem –, takže, co jsem slyšel naposledy, snaží se zase vydělávat postaru.“

„Prací?“ zeptala se Ethel, kterou to očividně zajímalo stejně jako nás.

„Manželstvím,“ odpověděl Stařík. „Žádný slušný rodič by ho ale samozřejmě nepustil přes práh. Zaslechl jsem, že se pokoušel dvořit té starší Clemencovic holce – věnem by měla dostat značný obnos –, jenže její otec k tomu nesvolil. Vidím, že jeho nesouhlas vyvolal obvyklou reakci. Škoda, myslel jsem si, že má to děvče větší rozum. Vždycky působila jako hloubavé, sečtělé stvoření, docela jiné než – nuže. Lidé se mění a není nic romantičtějšího, než když vám někoho zakážou.“

Pohlédla jsem na hodinky. Bylo za pět jedenáct. Přepadl mě zvláštní pocit. Měly jsme prohnáného chlápka, co si bral ženu, kterou mu zakázali. Měly jsme hosta, který dorazil na svatbu ve špatný čas. Ty dvě věci působily jaksi propojeně a významně a – nebezpečně. Obrátila jsem se k Daisy a všimla si, že nasadila svůj nejhloubavější výraz.

„Lucy a pan Mountfitchet budou zakrátko připraveni,“ pověděla nám Ethel. „Odvedly byste tu dámu? Neměla by být u obřadu. Víím, že by se to Lucy nezamlouvalo.“ Ohlédla se k foyer, kde přešlapoval Bertie, cosi si pro sebe drmolil a pohrával si s knoflíkovou dírkou, zatímco se ho tetička Eustacie snažila uklidnit.

„Měli bychom jít a věnovat se nevěstě s ženichem,“ prohlásil Stařík. „Věřím, že vy dvě si s tímto drobným škraloupem poradíte, že?“

„Nelíbí se mi to,“ řekla Daisy, když Ethel se Staříkem odešli.

„Něco tady *nesedí!*“ vychrlila jsem. „Cítím to!“

„Otázkou je, co s tím můžeme udělat? Už nám dochází čas,“ odpověděla Daisy.

„Stane se něco hrozného,“ pronesla jsem. Cítila jsem to všemi svými detektivními smysly. „*Musíme* ji donutit k odchodu.“

„Zrovna mě něco napadlo,“ oznámila Daisy. „Stařík zmínil, že pan Harcourt už se nějakou dobu snaží oženit.“

Co když je slečna Fosterová jednou z žen, se kterou to zkusil? Co když je do něj zamilovaná, ale on ji odkopl, když zjistil, že nemá dost peněz – a ona teď zuří, že si místo ní bere její kamarádku ze školy? Co když se sem přišla pomstít?“

Pomyslela jsem na tu lahvičku a nůž.

„Nebo – počkej! Co když si ji *opravdu* vzal a pak ji nechal kvůli jiné? Viděla jsi ty šaty, Hazel – drahé, ale alespoň tři sezóny staré. Možná proto je chudá a musí dělat sekretářku. Co když se pan Harcourt chystá dopustit bigamie a ona je tady, aby mu v tom zabránila?“

„Možné to je, Daisy,“ řekla jsem. „Ale to moc nevysvětluje tu pozvánku, ne?“

„Hmmm,“ zamračila se Daisy. „Ehm, tak si s ní půjdeme znovu promluvit. Možná odhalíme něco důležitého!“

Vrazily jsme zpátky do Collinsovy síně. Slečna Fosterová, stále samotná na svém místě, sebou trhla.

„Už sem jdou ostatní?“ zvolala.

„Slečno Fosterová,“ spustila Daisy, „vážně došlo k mýlce. Lilyin svatební obřad se opravdu koná ve dvanáct, ne v jedenáct.“

Slečna Fosterová se zamračila. „Nechápu, jak jsem ohledně té pozvánky mohla být tak bláhová!“ prohlásila. „Mělo mi to být jasné – na nástěnce přece stálo dvanáct!“

Došlo mi, že jejímu příběhu věřím. Skutečně v té chybné pozvánce neměla prsty. Poslal ji jí někdo jiný. Jenže *proč*?

„Doufám, že tady budou John s Emmeline a Isabelle,“ řekla slečna Fosterová. „I když to bude klidná událost. Vždyť jsem je neviděla od –“

Ethel strčila hlavu do dveří.

„Tři minuty!“ sykla. „Pospěšte! Daisy, Hazel, Lucy vás potřebuje.“

„Musíte odejít, slečno Fosterová!“ prohlásila Daisy.

„Prosím vás,“ spustila jsem, „prosím, odejdete? Nemůžete jít domů?“

Slečna Fosterová na mě hleděla.

„To ani náhodou!“ opáčila. „Přišla jsem speciálně proto. Mimoto Lily mě tady chce mít!“

„Vážně?“ zeptala se Daisy. „Protože – co když uvedla špatný čas schválně, aby vás ztrapnila?“

„Lily je má kamarádka!“ zrudla slečna Fosterová. „Nikdy by nebyla tak krutá. Znáám ji už roky, od doby, co jsme byly holky. Jste hrozná děcka!“ Vyskočila a vyrazila z místnosti, přitom si k sobě tiskla psaníčko jako štít.

„My nejsme děcka!“ zabručela Daisy.

Chtěla jsem křičet jako slečna Fosterová. Bylo to naprosto frustrující – měla jsem se těšit na svatbu, ale dokázala jsem myslet jen na tu záhadu.

„Proč se realita vždycky plete do cesty vyšetřování?“ sykla Daisy ke mně, zatímco jsme uháněly ke dveřím a postavily se po obou stranách.

Tetička Eustacie, slečna Sperryová a Stařík prošli kolem nás, aby zaujali svoje místa. Ethel nám s Daisy podala žluté lilie. (Což mě trochu zaskočilo – jako by před Lily nebylo úniku). Daisy mi upravila modrou stuhu na šatech. Uvědomila jsem si, že mi srdce buší jako na poplach.

A pak tam stál Bertie s další lilií v knoflíkové dírci, trásl se v denním obleku a cosi svíral v pravé ruce.

„Klídek, chlapáku.“ Strýček Felix ho konejšivě poplácal po zádech. „Abys ty prstýnky nerozdrtil, než je vůbec předáš.“

Pomyslela jsem si, že strýček Felix vypadá nažehleně a zářivě jako obvykle – jenže pak jsem si všimla, že se mu ruka na Bertieho rameni třese a jako android si znovu a znovu zasouvá monokl a tře si oči.

Prošli kolem nás, strýček Felix se ohlédl a věnoval Daisy tak nervózní úsměv, že se i mně sevřel žaludek. V obličeji podivně zrudl. Za ním kráčel pan Tempest, pod paží držel oddací list a v ruce štos papírů.

Potom se v chodbě za námi otevřely vedlejší dveře a z nich vyšly slečna Livedonová s Ethel.

Vždycky jsem si myslela, že ty příběhy o nevěstách v jejich svatební den – to, že je láska ještě víc rozzáří

a zkrášlí – jsou povídačky. Ale při pohledu na slečnu Livedonovou jsem to najednou pochopila. Slečna Livedonová, stejně jako strýček Felix, vypadala přesně jako předtím, měla hranatou čelist a hnědé vlasy, a přestože na sobě měla krásně střižený kostýmek, byl vlastně docela obyčejný. Ale její tvář jaksi zářila, oči se jí třpytily, nikoli slzami, a když Ethel vydechla: „Lucy! Vypadáš překrásně!“, naprosto jsem s ní souhlasila.

„Kéž by se mi přestaly třást ruce,“ pronesla slečna Livedonová. „Co když se něco pokazí?“

„K tomu je myslím ten pugét,“ odpověděla Ethel. „Nic se nepokazí, zlato. Všechno je v naprostém pořádku.“

„Družičky, jste připravené?“ zeptala se slečna Livedonová.

Daisy vysekla krásné pukrle a já přikývla – a slečna Livedonová pokračovala dál do Collinsovy síně, s Ethel v patách, a my s Daisy jsme je následovaly. Jenže těsně předtím, než se za námi zavřely dveře, jsem se otočila a zahlédla slečnu Fosterovou, jak mizí ve vedlejší místnosti se ženou v šedém kostýmu, která mi byla povědomá. Už jsem ji dneska viděla – ale kde?

Nemyslelo mi to – a pak už bylo moc pozdě. Procházely jsme uličkou a z gramofonu zněl svatební pochod a slečna Livedonová se smála a vzlykala, kráčela k rozzá-

řenému strýčkovi Felixovi takovým tempem, že jsme s ní já a Daisy sotva držely krok.

Pak oba stáli před panem Tempestem, drželi se za ruce a navzájem si hleděli do očí tak upřeně, jako by zapomněli na přítomnost nás ostatních.

„No tohle!“ pošeptala mi Daisy. „Asi jsou *vážně* zamilovaní.“

Svatební obřad započal a Ethel i slečna Sperryová vytáhly kapesníky. Stařík si posmrkával do rukávu. Pan Tempest pronesl několik slavnostních slov o lásce a povinnostech, která podle mě slečna Livedonová a strýček Felix ani neslyšeli, jak byli zaměstnaní vzájemným uculováním. Taky se mi zatoulaly myšlenky k té záhadě. Pořád jsem nechápala, proč by někdo žádal hosta, aby na svatbu přišel *dřív*. Nedávalo to smysl!

„Felixi Henry Charlesi Seldome Mountfitchete,“ ozval se pan Tempest a Daisy se vedle mě zahihňala. „Berete si Lucy Felicity Livedonovou...?“

Pomyslela jsem si, že jsme slečnu Livedonovou znaly pod tolika jmény, ale z nějakého důvodu jsme až dodnes neslyšely její celé skutečné jméno. Občas jsem dumala, jestli slečna Livedonová vůbec je její jméno – ale muselo být, jinak by se s ním nemohla provdat. Kdoví-proč to v mé mysli spustilo proud myšlenek. Svatby na úřadě všechny působily tak – anonymně. Mohly se usku-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Byl jednou jeden zločin .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.